

ikke indsee, at det vil være til Skade for Kunstneren; thi det berøer jo ganske paa den Afford, som er gjort mellem Vedkommende om Kunstarbeidet. Naar her i Loven udtales, at ethvert Kunstværk, som bliver opstillet paa offentlige Pladser eller paa Bygningers Ydersider, er frit til Eftergivelse, saa veed jo Kunstneren, at han, idet han laver et Arbeide til saadant Brug, maa betinge sig en saameget høiere Betaling, at han kan være skadesløs for det Tab, han lider ved med det Samme at miste Eneretten til at afhænde Eftergivelsen. Den Fordeel, som han altsaa kunde faae ved Afhændelsen af et lignende Kunstværk til Private, ved nemlig senere at kunne afhænde Retten til Mangfoldiggjørelse, vil han kunne erholde bæstet ved at betinge sig saameget høiere Betaling for det enkelte Arbeide, som han leverer til det Offentlige, og overhovedet er det jo kun saa Gjenstande, der blive opstillede paa offentlige Pladser. Fra den økonomiske Side kan jeg saaledes ikke indsee, at der kan være noget stort Tab for Kunstneren, men med Hensyn til Kunstnereren, at det nemlig bliver gjengivet værdigt, skal jeg ikke nægte, at det kan have større Betydning; det maa imidlertid dog ogsaa indrømmes, at Konkurrencen gjør, at den, som vil gjengive Kunstværket, for at høste pekuniær Fordeel deraf, vil — det er af den største Interesse for ham — søge at gjengive det saa usigtigt som muligt, ja vil rimeligviis henvende sig til Kunstneren selv for at faae en saa tro Gjengivelse deraf, som det låder sig gjøre. Han vil altsaa rimeligviis henvende sig til Kunstneren, hvad enten Loven paabyder ham at gjøre det eller det kun skeer paa Grund af hans egen Interesse.

Med Hensyn til det andet Punkt b troer jeg, at man vil gjøre Haandværkeren og den Industriadrivende Uret, hvis man vil stemme denne Deel ud. Jeg mener, at det er netop, som Indenrigsministeren udvillede, Kunsten, der skalde virke forædlende paa Haandværket, og den skalde være i saa høi Grad og saa let tilgængelig for Haandværkeren som muligt. For Kunstneren synes det mig ikke at kunne være til Skade, enten fra den ene eller anden Side betragtet. Desuden, hvad er saa Kunst? Naar en af vore store Porcellainsfabriker hen-

sender sig til en Kunstner og faaer en Form for et Arbeide, en Bordopsats, en Vase eller et andet Par, som derved faaer en ganske kunstneriff Skikkelse, og desuden henvender sig til en Maler og faaer Gjenstanden prydet med et virkeligt Kunstmaleri, saa maa dog dette Produkt blive et Kunstværk. Men bliver dette Kunstværk solgt og der er en anden Industriadrivende, en anden Porcellainsfabrikant eller en Fajancesfabrikant, der seer det, skal det saa være ham formeent at optage Formen paa hans simplere Arbeider? Det kunde ikke skade Kunstneren, at den simplere Fabrik fik smukkere Former ved at bruge Kunstværket til Efterligning. Naar en Snekker paa samme Maade faaer en Form for et Meubel, vil pryde dette Meubel med en Udsjæring — og det bliver nu jo mere og mere Mode at pryde Meubler med Billedtsjærerarbeide — skalde det saa være ham formeent at benytte en Statue eller andet Kunstværk til at pryde sit Meubel med? Kunde det være til Skade for Kunsten? Det er jo saa langt forskjelligt fra Kunsten, at det ikke kunde være til mindste Skade for den, men for Industrien og Haandværkeren vilde det være til stor Skade, naar ikke Saadant maatte benyttes til Fordeel for dem. Der blev af den ærede Ordfører anført i hans første Foredrag, at naar man kunde benytte en Efterligning af en Statue til at sætte paa en Marmorplade, saa skalde Marmorpladen være det Haandværksmæssige, medens Statuen blev en Gjengivelse af Kunsten. Ja, det er ganske rigtig, men jeg maa gjøre opmærksom paa, at den ærede Ordfører ogsaa har sagt, at i paakommende Tilfælde ville Domstolene vel vide at gjøre Forskjel paa, enten Kunstværket eller den industrielle Gjenstand, hvorpaa det sad, var Hovedtingen, gjøre Forskjel paa, enten det er en Overstridelse af Loven eller kun en simpel Benyttelse af den til Forædling af, hvad der angik Fabrikatet. Hvorledes skalde et saadant Forbud desuden overholbes? Et Meubel, som jeg sætter er et Kunstværk, afhændes, kommer til en Provindsbys, og en anden Snekker seer det der, hvor kan den Snekker tænke, at det er et Privilegium, der sidder paa dette Meubel, at det er et Kunstværk, hvilket gjør, at han ikke maa efterligne Façonen? Det kan ikke